

Επιστροφή στη εστραφή

Ήταν μια αυθόρμητη απόφαση σαν αυτές που λένε πως όποτε πάρεις συμβαίνει κάτι ξεχωριστό. Φεύγοντας νωρίτερα το μεσημέρι από το σχολείο αντί να πάει σπίτι της εκείνη πήρε τον παλιό γνώριμο δρόμο της τόσο για τον ίδιο όσο και για τον προορισμό. Προορισμός της τώρα ήταν η τότε αφετηρία της. Κατευθυνόταν εκεί απ' όπου κάποτε έφευγε. Γύριζε πίσω, αν και ο χρόνος δεν επρόκειτο να κάνει το ίδιο.

Έφτασε και δεν ήξερε τι ακριβώς περίμενε. Ήξερε όμως ποιόν. Στάθηκε, κοίταξε, πλησίασε κάθε σημείο που συνόδευε μία ή περισσότερες αναμνήσεις της. Όλα σχεδόν είχαν αλλάξει. Τα ασήμαντα-για κείνη όμως σημαντικά- λουλούδια στην άκρη της ασφάλτου στη στροφή του δρόμου όπου συνήθιζαν να μιλάνε ούτε καν υπήρχαν πια. Τη θέση τους είχαν πάρει πεσμένα φύλλα και σκουπίδια. Η παράξενη γειτόνισσα που όταν τους έβλεπε συνήθως τους έριχνε ένα καχύποπτο βλέμμα δεν εμφανίστηκε για όσο ήταν εκεί. Οι κάδοι μόνο, πίσω από τους οποίους στεκόταν παλιότερα για να μην τους δουν και παρεξηγηθούν, ήταν ακόμα στην ίδια θέση. Εκείνη όμως αυτή τη φορά κάθισε μπροστά, λίγο παραπάνω από αυτούς κι ανάμεσα σε ένα αμάξι. Κάθισε στο πεζοδρόμιο, ακούμπησε την πλάτη της στο χαμηλό τοιχάκι της αυλής και περίμενε.

Έβγαλε το κινητό από την τσάντα της κι άρχισε να ασχολείται μ' αυτό για να μην δίνει σημασία στους περαστικούς που πιθανόν να την πρόσεχαν. Ανέτρεξε σε φωτογραφίες και μηνύματα, όχι της εποχής ακμής μα αυτής που μεσολάβησε. "Σε περίμενα" της είχε γράψει σε ένα δικαιολογώντας γιατί δεν βρέθηκαν ποτέ. Εκείνη τώρα τον περίμενε στη πράξη.

Τον είδε, φύλαξε βιαστικά το κινητό και του χαμογέλασε από μακριά χωρίς να σηκωθεί. Χαμογέλασε ελαφρά κι εκείνος. Έτσι ήξερε πως την είδε. Περίμενε κι ακόμα δεν ήξερε τι περίμενε. Πάντως δεν ήταν αυτό. Η πρώτη του φράση:

- "Δεν προλαβαίνω."

- "Ούτε για ένα γεια; Τόση ώρα περιμένω.."

- "Εμένα περιμένεις;"

Δεν ήταν σίγουρη μετά την αντιμετώπιση του αν έπρεπε να το ξέρει κι έτσι δεν τόλμησε να του πει πως είχε έρθει κυρίως για κείνον, ουσιαστικά μόνο γι αυτόν. Δεν τον αγκάλιασε, όπως του το χρωστούσε κι εκείνη πια τόσο λαχταρούσε. Ούτε καν τον άγγιξε. Ήταν ψυχρός κι απόμακρος, δίπλα της κι όμως όσο μακριά της δεν ήταν ποτέ.

Αποχωρίστηκαν, χαιρετήθηκαν, αυτός κατευθύνθηκε στην πόρτα του σπιτιού του κι εκείνη πήρε το δρόμο της. Ξαφνικά εκείνος φώναξε το όνομα της. Εκείνη στάθηκε, γύρισε και τον κοίταξε. Περίμενε. Περίμενε ξανά. Είχε κάνει τόσο δρόμο μετά από τόσο καιρό που είχε να τον δει και περίμενε μες στο καταμεσήμερο καθισμένη στο πεζοδρόμιο του να επιστρέψει. Δεν μπορεί να είχαν γίνει έτσι τα πράγματα. Δεν μπορεί να είχε γίνει έτσι αυτός. Ωστόσο, εκείνο που τη ρώτησε ήταν αν είχαν μπει στο κείμενο των Αρχαίων στο σχολείο της. Σαν να μην είχε καταλάβει την ερώτηση- το μυαλό της είτε είχε προτρέξει είτε είχε σταματήσει- της πήρε κάμποσο χρόνο να την επεξεργαστεί για να απαντήσει μονολεκτικά κι ακόμα ζαλισμένη. Αμέσως μετά γύρισε κι έφυγε με βήμα μηχανικό.

Στο δρόμο σταμάτησε και έκοψε μια ροζ πικροδάφνη, σημαδιακή κι αντίθετη με τις γλυκές αναμνήσεις τις οποίες είχε διαδεχτεί το παρόν που την πίκρανε. Η λιακάδα και η ζέστη που συνόδευαν τα αισθήματα της όταν πήγαινε, στα μέσα της διαδρομής του γυρισμού μετατράπηκαν σε ψιχάλισμα και τέλος κατακλυσμό, τον πρώτο του χειμώνα, για όλη την υπόλοιπη ημέρα, ο οποίος την πρόλαβε όταν ίσα ίσα είχε φτάσει σπίτι της. Ο καιρός ταίριαζε στην διάθεση της. Της φαινόταν απίστευτη η σύμπτωση αυτή. Ο ουρανός έκλαιγε. Ή ίσως απλά τα σύννεφα ελάφρηναν το βάρος τους. Εκείνη δεν εκτονώθηκε. Δεν έκλαιψε. Έμεινε με τα σύννεφα στο βλέμμα.

Για λίγο μόνο ένιωσε να μισεί τον εαυτό της για τον χαμένο χρόνο. Έπειτα συνειδητοποίησε πως ο χρόνος της δεν ήταν χαμένος. Της είχε χαρίσει τόσες όμορφες αναμνήσεις. Όχι, σίγουρα δεν είχε χάσει το χρόνο της. Εκείνος είχε χάσει την ευκαιρία. Εκείνη είχε χάσει αυτόν. Κι οι δυο είχαν ξανά-χαθεί. Σε πόσο χρόνο; Σε ποιά στροφή;

Ευρυδίκη-Αντωνία Φουρναράκη